

- 2015. december 04.
- nlcafe.hu

„A MAGYAR OKTATÁS TELJES CSŐD!” – EGY 16 ÉVES DIÁK ELKÉPESZTŐ VALLOMÁSA

-
-

Tanulni szeretne, megérteni a világ működését, átlátni az összefüggéseket, ehelyett kétszikű növényeket magol, mert a magyar oktatás ilyen életképtelen...

"Egy, a világra nyitott, tudásvágyban bővelkedő budapesti gimnazista vagyok. Ennek ellenére gyomorgörcsöt kapok, valahányszor az iskolára gondolok, és ez így szerintem nincs rendjén. Az iskola leginkább abból áll, hogy reggel bemegyek fáradtan, a tanárok is fáradtak, a többiek is fáradtak, és akkor mi, együtt, fáradtan próbálunk valamit csinálni, amiből általában semmi jó nem sül ki. Miért is lenne máshogy...

Az általános kimerültség közepette, ami egyébként kutatásokkal bizonyítottan az életkorunkra jellemző, napi 6-7 tanóránál körmöljük szorgosan a tanárjaik által diktáltakat. Hogy ennek mi értelme, azt még egyetlen brit kutató sem derítette ki. De nem hiszem, hogy a tollbamondás, bármilyen hasznos képességemet is fejlesztené. Amennyiben mégis, azt köszönöm szépen, de azt elmúlt tíz évben a magyar oktatás, már tökéletesre fejlesztette.

Valaki tanítson meg élni!

Ha egy mód van rá, és végre engem is megkérdez valaki, akkor mostantól szeretnék a kreativitásra, a problémamegoldó képességre, a kooperativitásra is rágyúrni, mert az esetek legnagyobb részében ezektől függ majd, hogy szakmailag sikeres leszek-e az életben, vagy sem. Azt is hallottam, hogy az állásinterjúkon nem a tankönyv kisbetűs részeibe kérdeznek bele, hanem az ember kiállása sokkal többet számít. Kit érdekelnek, majd a kétszikűek egy nagy multi döntőbizottsága előtt állva...

Egyenesen viccesnek tartom, hogy több mint tíz éve ebben az iskolarendszerben tanulok, de még egyszer se került szóba, hogy azt mégis hogyan kell csinálni?

Azon már nem is csodálkozom, hogy a körülbelül heti 35 órába nem fér bele 60 perc, ahol a kamaszok kötöttek, mégis kötetlenül, uram bocsá!, beszélgetnek. Különösképp az zavar, hogy idén még egy tanár sem kérdezte meg tőlem, hogy én akkor hogy is vagyok. Arra már rég rájöttem, hogy a tudásmérés a rövid távú memóriám tesztelésén kívül nem sokból áll. Az írásbeli feleletnél a jegyem attól függ, hogy negyvenöt perc alatt (ami általában inkább 40) tudok-e elég gyorsan írni, és lap végéig érek-e kicsöngetésig, vagy épp mennyire vagyok fáradt 7. órában. Mert igen, mi is elfáradunk, pedig mennyi energiát tudnának bennünk felszabadítani, ha egy kicsit figyelnének ránk.

A szóbelinél se jobb a helyzet, az érdemjegyem inkább függ a tanár hangulatától, és személyemtől, mint a tudásomtól, amitől igazán kéne. Ilyen cseppet sem motiváló körülmények ellenére is küzdünk az osztálytársaimmal, magoljuk az 50 oldalnyi jegyzeteket a témazáróra, mert mást nagyon nem lehet csinálni. Az elvárások mind szülői, mind tanári irányból csak jönnek, és jönnek, hiszen be kell jutni egy jó egyetemre, ha munkát akar az ember, és az iskolának is előkelő helyen kell szerepelni a jövő évi ranglistán.

Elnézést, figyel itt rám valaki?

Előre tudom, hogy az érettségi időszakban kívülről fújom majd az összes tételt, de egy számlát nem fogok tudni befizetni, vagy egy rántottát megsütni, ha a magyar közoktatáson múlik. Rég nem álmodozom róla, hogy valaha egy történelmen vett csatát földrajzi szempontból is megnézzünk, vagy olyan interaktív feladatokat oldjunk meg, amelyek megmutatják a matematika természetben való megjelenési formáit.

Látom, hogy párhuzamosan tanuljuk a tantárgyakat, és ugyanazt a témát történelmi és irodalmi szempontból is megnézzük, de egyelőre elképzelhetetlennek tartom, hogy ezt valahogy összeegyeztessük. A majdnem százfős tanári kar tagjai azt sem tudják egymásról, hogy ki melyik osztálynak milyen tantárgyat tanít. Elég sokszor megtörténik, hogy 45 perc diktálás helyett akár otthon is maradhattunk volna, ha a tanár e-mailben átküldi a 4 oldalnyi anyagot óránként, és akkor csak 3 hetente kellene bemenni dolgozatot írni, de ilyet mégse lehet, pedig ugyanott tartanánk, mint most.

Az se szokott számítani, hogy a csoport fele egyest ír, mert szorít az idő, tartanunk kell magunkat a tantervhez. Nem tudom, kitől lehetne, de szeretném megkérdezni, hogy tankönyvekről diákok véleményét is kikérték? Mert ki tudhatná jobban, hogy miből lehet tanulni, mint a diák maga?

Nem hiszem, hogy ezeken ne lehetne változtatni, hiszen hetente olvashatom a cikkeket jobbnál jobb nyugati iskolareformokról. Nem mondom, hogy mindig minden rossz, de van bőven min változtatni. Azt sem tudom, hogy hány embernek kell még leírnia, hogy ez így nincs rendben, és történjen is valami. De abban biztos vagyok, hogy változtatások nélkül sosem lesz jobb, és nagyon remélem, hogy valaki végre veszi a fáradságot, és elkezdi valahol, legyen ő oktatási miniszter, tanár, vagy éppen én, éppen most."